

[Henning Philipsen.]

Det er det, det drejer sig om, og derfor nytter det ikke så forfærdelig meget, at man slynger om sig med påstande i en argumentation for et forslag, som har et helt andet sigte, nemlig at prøve på at legalisere det, som kristeligt folkeparti anser for at være et alternativt forbund, hvad vi andre ikke gør, nemlig det, der hedder, så vidt jeg erindrer, Kristeligt dansk Fællesforbund eller noget i den retning, som aldeles intet har tilfælles med et fagforbund, alene af den grund, at Kristeligt dansk Fællesforbund er organiseret på den måde, at heri er både arbejdsgivere og arbejdere medlemmer. Hvis jeg nu havde lov til at bruge grove ord og bande, men det har jeg altså ikke, så det skal jeg lade være med, men alligevel vil jeg godt sige, at det er en ejendommelig opfattelse af, hvad et fagforbund er, og det er i hvert fald ikke en opfattelse, som er gældende i arbejderbevægelsen, hverken i Danmark eller alle mulige andre steder, hvor man har etableret en fagbevægelse.

Endvidere siger kristeligt folkepartis forslag, at der er tale om voldsanvendelse af socialistiske fagforbund, og man føjer til, at da nu Specialarbejderforbundet i Danmark har besluttet at udnævne tre af folketingets partier til „arbejderpartier“, mod før kun ét, så har det ikke gjort modviljen mod fagforeningsdiktaturet mindre.

Jeg nævner dette, fordi jeg synes, det ganske enkelt skal have lov til at stå som noget ganske betegnende for kristeligt folkepartis holdning til den samlede danske fagbevægelse, og det skal i allerhøjeste grad ses i forhold til de love, som kristeligt folkeparti har været med til at gennemføre i dette folketing, ikke mindst de indgreb, som kristeligt folkeparti var en særdeles varm forsvarende for, hvor man i allerhøjeste grad bevægede sig på kanten af det, som jeg opfatter som et overgreb mod danske lønmodtageres rettigheder til selv at slås og få etableret deres legale og lovlige overenskomster.

Vi vil aldeles ikke medvirke hertil. Jeg tror enhver, der har hørt det, jeg har sagt indtil nu, ikke skulle være i tvivl. Skulle nogen være i tvivl, lad det så være sagt: vi vil kæmpe imod med næb og kløer, og jeg føler mig overbevist om, at det vil dansk fagbevægelse også, hvor den i øvrigt måtte befinde sig. Hr. Jens Møller og hans parti

skal efterhånden efter min opfattelse til at tilegne sig en anden betegnelse end netop „kristeligt“.

Jørgen Jensen (DKP):

Lovforslaget har været behandlet før, som det allerede er nævnt. Vi er fortsat imod dette forslag, og vi må afvise det og også de bemærkninger, man søger at konstruere for at begrunde dette forslag.

At forslaget i sin virkning er reaktionært og fjendsk over for fagbevægelsen, er jo sagt nogle gange heroppefra, men det forekommer mig, ikke mindst i bemærkningerne, at det også bygger på en helt ufattelig uvidenhed om forholdene på arbejdspladserne og den kamp, som fagbevægelsen og arbejderne må føre i det samfundssystem, vi lever i. Der kunne være meget, der undskylder en sådan uvidenhed. Forligsmandsloven og arbejdsretsloven gør det vel egentlig forståeligt, at borgerlige politikere finder det naturligt at fortsætte indgrebene imod den aktionsfrihed, som arbejderklassen burde have, og som er nødvendig i det samfund, vi lever i. Og det må vel også siges, selv om det måske kan være lidt hårdt at skulle sige det, at når en tidligere forbundsformand som regeringsleder fratager arbejderne retten til kollektivt at være medbestemmende om egne løn- og arbejdsvilkår, altså indholdet i overenskomsterne, er det jo ikke mærkeligt, at andre følger dette op og søger at fratage fagbevægelsen retten til at oprette og forsvare overenskomster. Men den stilling var også forkert, og forligsmandsloven og arbejdsretsloven er forkert. Man kan ikke med sådanne love samtidig forsvare fagbevægelsen og arbejderens interesser. Udbygningen er ikke fjernet i den danske produktionsproces, og det fællesskab, det samarbejde, man påstår der skal være mellem arbejdere og arbejdsgivere, og som er begrundelsen for at gå ind for disse love, gælder ikke ved investeringer, ved antagelser og afskedigelser eller ved prisdannelse og fordeling af udbytte. Jeg synes, det er kynisk og dristigt, når forslagsstilleren henviser til § 75, stk. 1, som er den paragraf, der skulle sikre retten til arbejde, i en situation, hvor vi har 140.000 mennesker, som ikke kan sikre sig beskæftigelse.

Og hvorledes påvirker så denne situation den enkelte og den samlede lønmodtager-